

Veda'm

l'orgull de les estàtues,
l'eternitat de les promeses,
l'enlluernament dels espills,
la puresa que ens allunya,
l'hora d'anar-me'n,
el silenci perfecte,
sense esborranys.

Dona'm

eixa abraçada on solament tu
m'abrades, i torna'm àgil,
elemental i insubornable
com l'amor nu que inaugures
només amb la teua presència.

No hi ha terra

promesa, banderes,
no hi ha infern ni paradís,
no hi ha culpa perdurable,
i la ira és una fada
tan voluble, i tan dolça,
que correm el risc
d'acatar-la.

Creixem, ens obliguen

a ser distància i llast,
pedra i puny;
però nosaltres ens estimem, som
paraula i cos, sang i bleix,
carícia engendrada,
i el teu llençol és
ja el meu llençol i és
un sol llençol i serà
sempre el mar.

(A Clara i Alexis, setembre de 2007)